

Տ. ՎԱԶԳԵՆ ԵՊԻՄԿՈՊՈՍ ՄԻՐԶԱԽԱՆՅԱՆԻ ՔԱՐՈՋԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(24 մարտի 2005 թ.)

*«Դարերը Երուսաղեմի, մի լայք ի վերայ
Իմ, այլ լացեք ի վերայ անձանց եւ ի վերայ
որդոց ձերոց»:*

(Դուկ. ԻԳ 28)

Սիրելի հավաքացյալներ, Երուսաղեմի նեղլիկ և քարքարոտ փողոցներով դեպի Գողգոթա բարձրացող Նիսուսի ազդու խոսքերն են սրանք՝ ասված այն ժամանակ, երբ հավաքված ամբոխը բղավում էր. «Խաչը հանեք դրան, մահապարտ է դա»: Սակայն խաչն իր ուսին դեպի Գողգոթա բարձրացող մեր Տերը՝ Նիսուս, խաղաղ էր: Այլևս երևում էին մնացել Լերան քարոզը, առակներն ու պարզամենքն Իր աշակերտներին և Իրեն հեղինակ ժողովուրդին, բժշկություններն ու հրաշքները:

Երևում էր մնացել նաև օրեր առաջ Բերանիայում Ղազարոսի գերեզմանի առջև կանգնած արքայավելը: Արքայաուք, որ շարերին թվաց, թե Իր բարեկամ Ղազարոսի համար է, սակայն մոռանում էին, որ իրենց առջև կանգնած է աշխարհի Արարիչը, որ պեսնում էր այդ գերեզմանի մեջ ողջ մարդկության գերեզմանոցը: Տեսնում էր մահվան դեմ կյանքի խեղճությունը, պեսնում էր կյանքի ոչնչությունը մահվան ճիրաններում, սակայն իբրև Արարիչ Իր սիրո մղումով հարություն Կրկնեց Ղազարոսին՝ ասելով. «Վեր կաց, Ղազարե, դ՛ուրս արի», որպեսզի մարդկանց քա փրկության հույսը և հիմքը դնի հարության մեծ խորհրդի:

Երևում էին մնացել նաև Երուսաղեմի բարձունքում կանգնած քաղաքին նայող մեր Տեր Նիսուս Բրիսպոսի պարումներն ու զգացումները: Փրկիչը պեսնում էր, որ Դավթի քաղաքում, Սողոմոնի փառարում, ուր այլևս Աստծու աղոթքի փոխարեն միայն մարդու խոսքն էր հնչում, աստվածապաշտությունը դարձել էր մարդապաշտություն, աստվածային խորհուրդներն այլևս դարձել էին կեղծ, փարիսեցիություն և օր օրի իրենց վրա հույս դրած երուսաղեմացիները հեռանում էին Աստծուց, ու ահա այսպես է, որ Երուսաղեմն աստիճանաբար դառնում էր անապար:

Երևում էր մնացել նաև Վերջին ընթրիքը, երբ Բրիսպոս օրհնեց հացն ու գինին և հասարակեց Նաղորդության խորհուրդը, երևում էր մնացել նաև Գերթեմանիի պարպեզի աղոթքը, ուր մեր Տերը հոգով այնքան հուզված էր, որ անգամ խնդրեց Աստծուն, որ լինի Աստծու կամքը, և հնազանդվեց Աստծու կամքին, և ահա այլևս անցյալում էին Նույսի մարմնությունը և Պնարոսի ուրացությունը: Երևում էին մնացել նաև այն մարդկանց հարվածելն ու Իրեն անարգելը, որոնց նա բժշկել էր: Նաև Տիրոջ երևից ընթացող Պնարոսը երեք անգամ ուրացավ իր Ուսուցչին և ապա դառն արքայավել: Այլևս Պիղապոսը ձեռքերը լվացել էր ու թողել էր բախարի քմահաճույքին Արդարին և Աստծուն ու Ամենին: Եվ ահա

